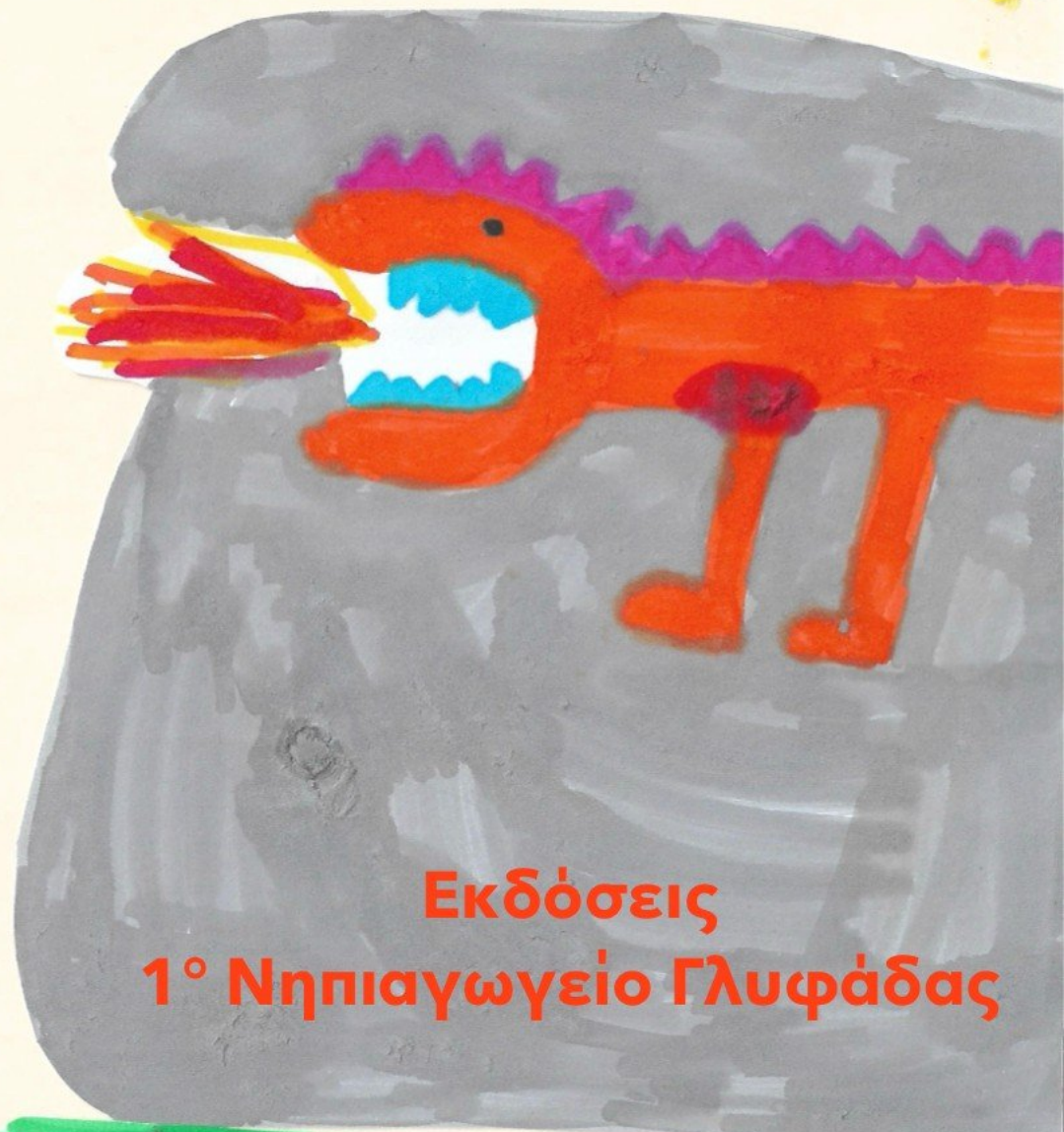

Ο ΔΡΑΚΟΣ
ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ

Εκδόσεις
1^ο Νηπιαγωγείο Γλυφάδας

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας δράκος που τον έλεγαν Μαξ.
Ήταν μεγαλόσωμος και πορτοκαλής με κόκκινη κοιλιά, κίτρινα πόδια και
αστραφτερά άσπρα νύχια.

Ο Μαξ είχε μία δυσκολία που δεν καταλάβαινε κανείς εύκολα .
Δεν τα πήγαινε καθόλου καλά με τον ύπνο. Από τότε που έγινε πέντε χρονών,
κάθε βράδυ στριφογύριζε στο κρεβάτι του. Τα μάτια του έμεναν ανοιχτά, ενώ
το μυαλό του γέμιζε σκέψεις. Όταν τελικά τον έπαιρνε ο ύπνος... ήταν ήδη αργά.

Η Δευτέρα ήταν ο χειρότερός του εχθρός.
Τις Κυριακές το βράδυ αναστέναζε βαριά και τα πρωινά της Δευτέρας
ξυπνούσε κουρασμένος, νευρικός και έτοιμος να θυμώσει με το παραμικρό.

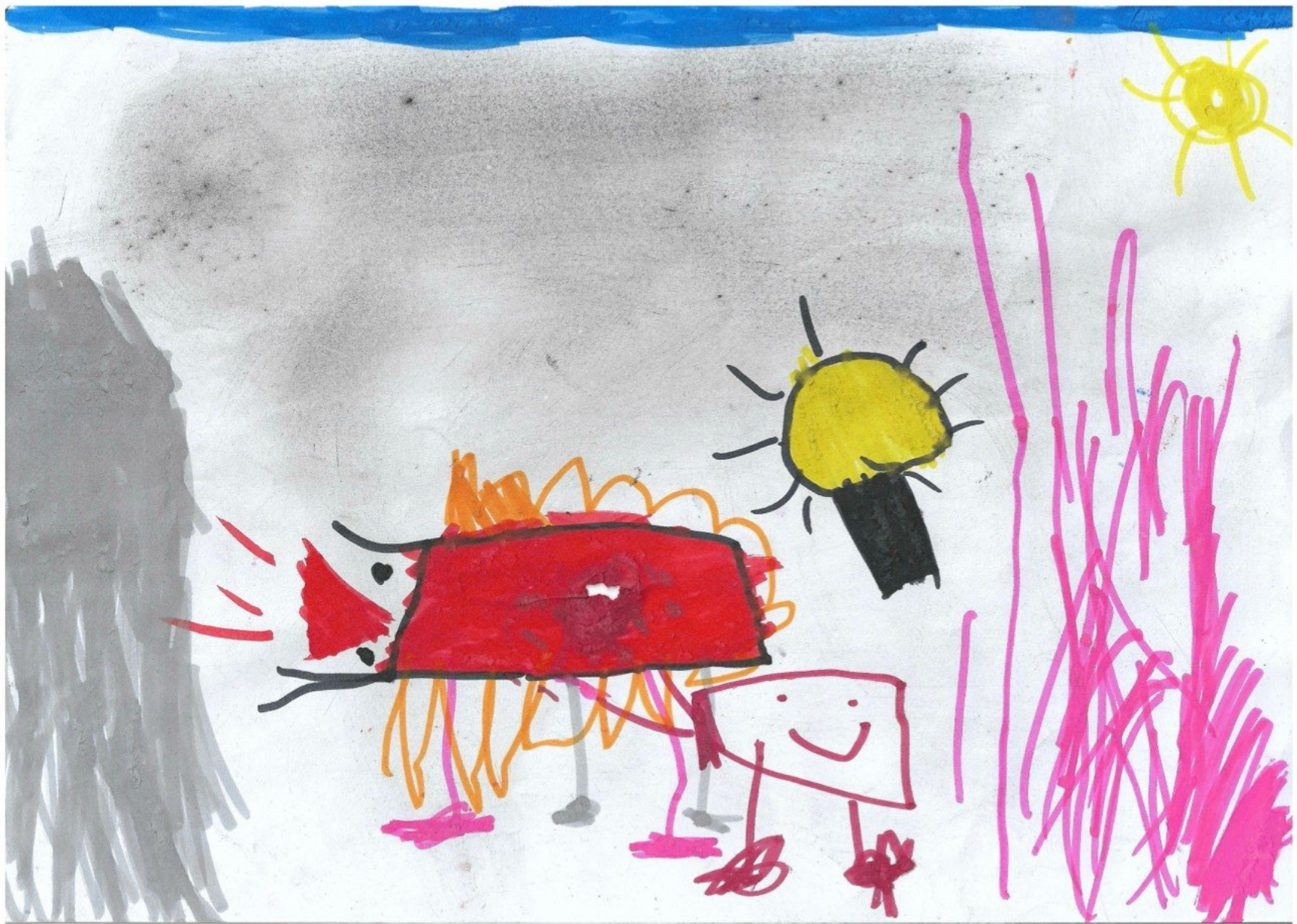
Εκείνη τη Δευτέρα όμως, συνέβη κάτι ακόμη πιο παράξενο. Ο Μαξ άνοιξε τα φτερά του για να πετάξει... αλλά τίποτα δεν έγινε. Τα φτερά του έμειναν βαριά, σαν να ήταν φτιαγμένα από πέτρα. «Ωχ όχι...» μурμουύρισε. «Ούτε πέταγμα και είναι και ΔΕΥΤΕΡΑ;;; Αυτό είναι ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ!!!!»

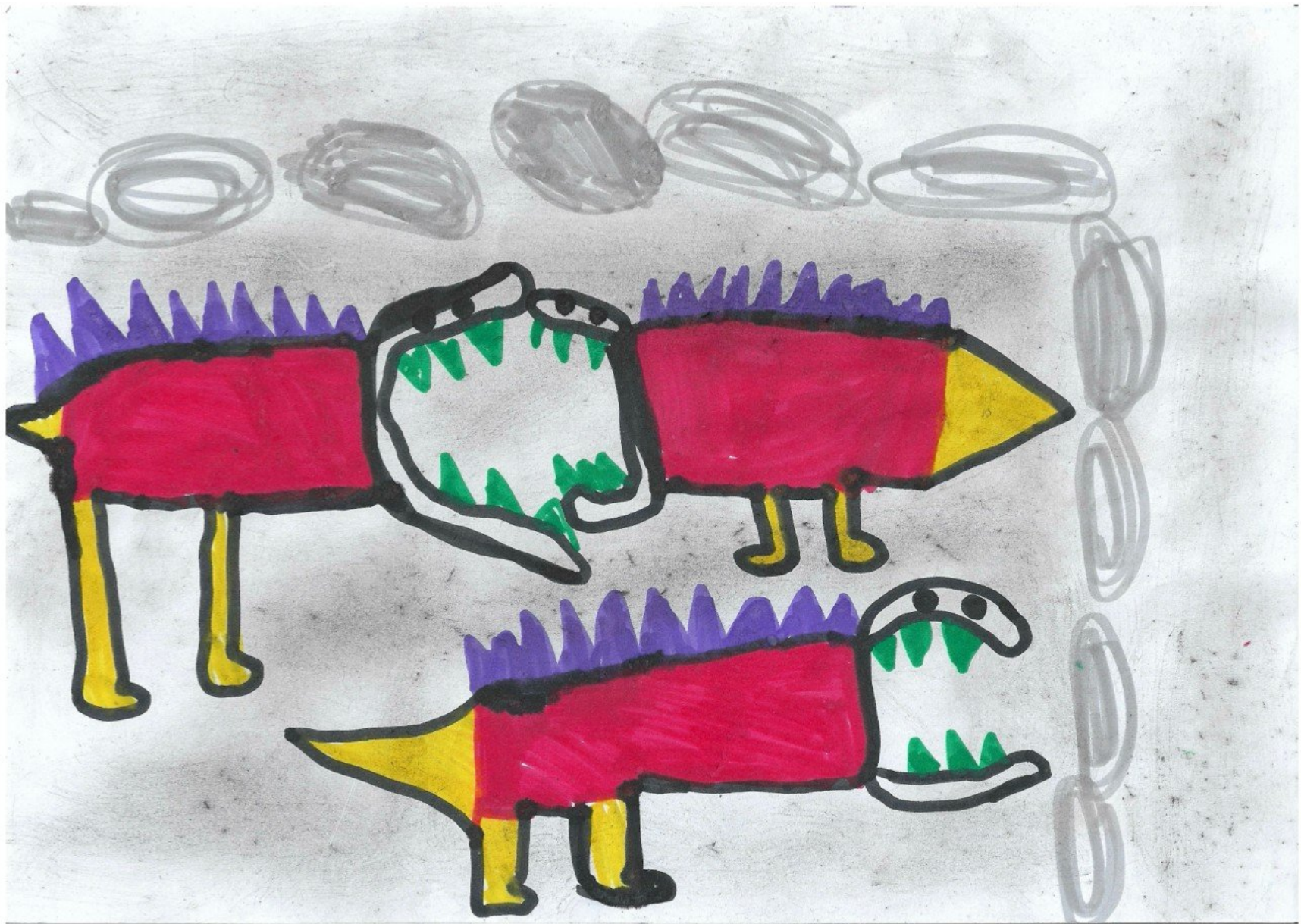
Η γκρίνια του έγινε θυμός. Ο θυμός έγινε φωνές. Και οι φωνές έγιναν μικρές μπάλες φωτιάς που πετάγονταν από το στόμα του. Η κίτρινη ουρά του χτυπούσε τα πάντα γύρω του.

Η μαμά του τον πλησίασε ήρεμα και τον χάιδεψε στο κεφάλι.
«Μαξ, αγόρι μου, πάρε μια βαθιά ανάσα. Το πέταγμά σου θα επιστρέψει».
Ο μπαμπάς του είπε με σταθερή φωνή:
«Μείνε ψύχραιμος. Το απόγευμα θα πάμε στον δρακοθεραπευτή».
Ο Μαξ δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα. «ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ!», φώναξε δυνατά.

Και τότε... του ήρθε μια ιδέα. Μια ιδέα παράξενη. Μια ιδέα επικίνδυνη.
Μια ιδέα... δρακο-ιδέα.
«Θα φάω τη Δευτέρα!»

Άνοιξε το στόμα του διάπλατα και σε μια τεράστια μπουκιά... όλα εξαφανίστηκαν!
Το φως. Ο ουρανός. Το σπίτι του.

Τα πάντα βυθίστηκαν σε ένα απέραντο, πυκνό σκοτάδι.
«Μαξ;» ακούστηκε η φωνή της μαμάς του, γεμάτη αγωνία. «Πού πήγε το σπίτι μας;»
«Αγόρι μου...» είπε ο μπαμπάς του πιο σοβαρά από ποτέ.
«Αυτό δεν είναι αστείο. Φτύσε αμέσως τη Δευτέρα!»
Ο Μαξ είχε καταπιεί τη Δευτέρα... και μαζί της όλο τον κόσμο.

Σιγά σιγά, μέσα στο σκοτάδι, ο θυμός του άρχισε να μικραίνει.
Έγινε λύπη. Και η λύπη έγινε δάκρυα.
Κάθισε σε μια γωνιά και έκρυψε το πρόσωπό του.
«Δεν ήθελα να τα χαλάσω όλα...» ψιθύρισε.

Η μαμά και ο μπαμπάς του τον αγκάλιασαν σφιχτά. «Είμαστε εδώ», του είπαν. «Και θα το λύσουμε μαζί.» Ο μπαμπάς άναψε έναν μικρό φακό, αλλά το φως χάθηκε στο σκοτάδι. Η μαμά σκέφτηκε ιδέες... μία, δύο... δέκα... καμία δεν δούλεψε. Μέχρι που κουράστηκαν και έμειναν αγκαλιά, ήσυχοι. «Ίσως...» είπε η μαμά ήρεμα, «μερικές φορές δεν χρειάζεται να παλεύουμε. Μερικές φορές χρειάζεται να περιμένουμε απλά την Τρίτη.» Και τότε – μέσα στο σκοτάδι– ακούστηκε μια φωνή: «Μαξ! Μαξ! Ξύπνα αγόρι μου! Είναι 8 η ώρα! Έχεις σχολείο!»

Ο Μαξ άνοιξε τα μάτια του.

Το δωμάτιο ήταν φωτεινό! Το κρεβάτι του ζεστό! Τα φτερά του ελαφριά!

Ήταν μόνο ένα κακό όνειρο!

Πετάχτηκε όρθιος, τεντώθηκε και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Η Δευτέρα μόλις ξεκινούσε! Την κοίταξε σαν να ήταν κάτι καινούριο.

«Σήμερα... θα δοκιμάσω αλλιώς», είπε.

Εκείνη τη μέρα, ο Μαξ δεν φώναξε. Δεν χτύπησε την ουρά του. Δεν θύμωσε.

Πήρε ανάσες. Έκανε υπομονή. Χαμογέλασε!

Γιατί κατάλαβε κάτι πολύ σημαντικό:

Όσο δύσκολη κι αν είναι η Δευτέρα...δεν χρειάζεται να τη φας για να την ξεπεράσεις!

Σημείωμα Διάκρισης

Το παρόν παραμύθι διακρίθηκε με το 1^ο βραβείο (κατηγορία Νηπιαγωγεία) στον 10^ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Συγγραφής Παραμυθιού με θέμα «Ο Δράκος που έφαγε τη Δευτέρα», ο οποίος διοργανώθηκε από τη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Δυτικής Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το 5^ο Δημοτικό Σχολείο Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης και το Δημοτικό Σχολείο Λητής.

Ο διαγωνισμός συγκέντρωσε τετρακόσιες συμμετοχές από σχολεία της Ελλάδας και της Ομογένειας, δίνοντας στους μαθητές και τις μαθήτριες την ευκαιρία να εκφράσουν τη φαντασία τους μέσα από τη συγγραφή πρωτότυπων παραμυθιών.

Η διάκριση αυτή αποτελεί ιδιαίτερη τιμή και αναγνώριση της προσπάθειας, της έμπνευσης και της συνεργασίας της ομάδας μας, που οδήγησαν στη δημιουργία αυτού του έργου. Ευχόμαστε το παραμύθι αυτό να συνεχίσει να ταξιδεύει τους αναγνώστες του στον κόσμο της φαντασίας και να τους θυμίζει πως κάθε ιστορία μπορεί να κρύβει μέσα της ένα πολύτιμο μήνυμα.

Με μεγάλη υπερηφάνεια για τους μαθητές και τις μαθήτριές μας.

Οι εκπαιδευτικοί

Δανάη Αραβαντινού Μαλλιώρη
Μαρία Λυμπεροπούλου

Η διευθύντρια

Αγγελική Μάνου

Το εικαστικό έργο που συνόδευσε το παραμύθι στον διαγωνισμό.